

Sygn. akt **I 1 C 1179/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z.**

przeciwko **P. C.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z. wniósł w dniu 21 stycznia 2010 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko P. C. o zapłatę kwoty 7.406,62 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) sp. z o. o. (poprzedni wierzyciel) na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz kary umownej (noty obciążeniowej) naliczonej przez poprzedniego wierzyciela w związku z niewykonaniem przez pozwanego zobowiązania wskazanego w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód wskazał, że nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem. Powód wskazał, że na w/w kwotę 7.406,62 zł składają się: kwota 613,62 zł wynikająca z faktury (...) (z terminem wymagalności 3 maja 2007 r.), kwota 3.017,61 zł wynikająca z faktury (...) (z terminem wymagalności 2 czerwca 2007 r.), kwota 2.000,00 zł wynikająca z noty obciążeniowej (...) (z terminem wymagalności 26 lipca 2007 r.) oraz odsetki zwłoki według stawki odsetek ustawowych naliczane od dnia następnego po dniu wymagalności płatności każdej faktury lub noty obciążeniowej, które na dzień 21 stycznia 2010 r. wynoszą dla poszczególnych tytułów: 202,34 zł (nr dokumentu (...)), 966,50 zł (nr dokumentu (...)) i 606,55 zł (nr dokumentu (...)).

(pozew – k. 2-5)

W dniu 4 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy w Lublinie, w sprawie o sygn. akt XVI Nc-e 19022/10, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 5v)

Pozwany złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

(sprzeciw – k. 8)

Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Gdyni.

(postanowienie z dnia 09.08.2017 r. – k. 12v)

Na rozprawie w dniu 4 stycznia 2018 r. pozwany podniósł, że powód nie przedłożył faktur i noty obciążeniowej, na podstawie których domaga się zapłaty. Pozwany wskazał również, że firma, z którą zawarł umowę – (...) (...) - już nie istnieje, i nie jest pewien, czy i kto był potem w miejsce tej firmy.

(protokół rozprawy z dnia 04.10.2018 r. – k. 41, nagranie z dnia 04.01.2018 r. 00:05:30 – 00:10:46)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. C., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawarł w dniu 17 kwietnia 2017 r. z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...). (...) w ofercie promocyjnej „(...)O. dla Firm (...)” z wybranym planem taryfowym „O. dla Firm 320”, na okres 24 miesięcy.

(niesporne, nadto umowa z dnia 17.04.2007 r. – k. 25-25v)

W dniu 20 sierpnia 2007 r. między (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cedentem) a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w Z. (cesjonariuszem) zawarta została umowa przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, na których nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących, bezspornych i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem byłych abonentów cedenta, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikających z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek z tytułu świadczenia przez cedenta usług telekomunikacyjnych, w celu ich dalszej windykacji (§ 1 ust. 1). Strony ustaliły, że w wykonaniu umowy cedent będzie przekazywał cesjonariuszowi cykliczne oferty sprzedaży wykazów wierzytelności, które będą obejmowały należności wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych) oraz odsetek (§ 2 ust. 2). Strony ustaliły, że w przypadku wygrania przez cesjonariusza negocjacji dotyczących licytacji oferowanego wykazu wierzytelności cedent, po zaakceptowaniu zwycięzcy przez upoważnionych przedstawicieli cedenta, niezwłocznie podpisze z cesjonariuszem porozumienie o dokonaniu cesji wierzytelności objętych danym wykazem wierzytelności (§ 2 ust. 9). Strony ustaliły również, że przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 k.c. dochodzi do skutku z chwilą podpisania przez strony porozumienia (§ 2 ust. 14).

(niesporne, nadto wyciąg z umowy przelewu wierzytelności – k. 22-23)

W dniu 11 grudnia 2008 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cedent) i (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z. (cesjonariusz) zawarły Porozumienie stanowiące Załącznik nr 3 do ww. umowy przelewu wierzytelności, dotyczące przelania przez cedenta na rzecz cesjonariusza wierzytelności objętych wykazem wierzytelności nr (...).

(niesporne, nadto porozumienie – k. 22v)

W wykazie wierzytelności objętych ww. Porozumieniem wskazana została wierzytelność w kwocie 5 631,23 zł dotycząca numeru konta 1. (...), przysługująca wobec P. C., obejmująca kwoty: 613,62 zł z dokumentu nr (...), 3 017,61 zł z dokumentu nr (...) i 2 000,00 zł z dokumentu nr (...).

(niesporne, nadto wyciąg z wykazu wierzytelności – k. 23)

W dniu 11 grudnia 2008 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sporządziła skierowane do P. C. na adres przy ul. (...) w G. zawiadomienie o dokonanej na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 11 grudnia 2008 r. cesji wierzytelności w kwocie 5 631,23 zł wraz z prawem naliczania odsetek na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Z., w tym kwoty 613,62 zł z tytułu faktury nr (...), kwoty 3 017,61 zł z tytułu faktury nr (...) i kwoty 2 000,00 zł z tytułu noty obciążeniowej nr (...).

(niesporne, nadto zawiadomienie o cesji - k. 24)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie ww. dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, które nie budziły wątpliwości Sądu co do swojej wiarygodności, a nadto ich prawdziwość nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Powód domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w pozwie powoływał się na umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą w dniu 17 kwietnia 2007 r. między pozwanym a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., regulowaną przez przepisy art. 56 i nast. ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907). Jednocześnie powód wskazywał, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na podstawie umowy o przelew wierzytelności, zgodnie z art. 509 k.c. Pomiędzy stronami ma zatem zastosowanie przepis art. 513 § 1 k.c., z którego wynika, że dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W sprawie bezspornym było, że pozwanego łączyła z operatorem (...) Centertel wskazywana przez powoda umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 17 kwietnia 2007 r. Pozwany kwestionował natomiast zasadność żądania powoda podnosząc, iż powód nie przedłożył dokumentów rozliczeniowych, na podstawie których domaga się zapłaty. Pozwany zakwestionował również legitymację procesową powoda oraz podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji procesowej po stronie powoda – jako zarzutu najdalej idącego – Sąd uznał zarzut ten za niezasadny, gdyż powód w należyty sposób wykazał swoje uprawnienie do występowania przeciwko pozwanemu z roszczeniem o zapłatę wynikającym z zawartej w dniu 17 kwietnia 2007 r. przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jak wynika z dokumentów przedłożonych przez powoda w formie kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda radcę prawnego (zgodnie z art 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych; t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1870) - powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 20 sierpnia 2007 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Na potwierdzenie tej okoliczności powód przedłożył sporządzoną w ww. formie kopię wyciągu z przedmiotowej umowy przelewu, a także kopię porozumienia do tej umowy zawartego w dniu 11 grudnia 2008 r., pod którym podpisy złożyły osoby uprawnione do reprezentowania cedenta i cesjonariusza, co było warunkiem przejścia na rzecz powoda wierzytelności objętych porozumieniem (zgodnie z § 2 ust. 14 umowy przelewu). Powód przedłożył również poświadczony za zgodność z oryginałem przez reprezentującego go radcę prawnego wyciąg z wykazu wierzytelności objętych zakresem ww. porozumienia, z którego w sposób niebudzący wątpliwości Sądu wynika, że przedmiotem cesji wierzytelności 11 grudnia 2008 r. była wierzytelność przysługująca operatorowi telekomunikacyjnemu wobec pozwanego z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych stanowiącej podstawę żądania powoda w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika więc fakt nabycia od wierzyciela pierwotnego wierzytelności, której domaga się obecnie od pozwanego.

Przechodząc do pozostałych zarzutów pozwanego dotyczących zasadności i wysokości żądania powoda wskazać należy, że powód - po myśli art. 6 k.c. - zobowiązany był do udowodnienia faktu istnienia wierzytelności dochodzonej w niniejszym procesie, tj. faktu powstania po stronie pozwanego zaległości obejmującej dochodzone przez powoda należności w łącznej kwocie 7 406,62 zł. Ponadto powód winien wykazać również wysokość dochodzonego roszczenia, tj. wysokość poszczególnych kwot składowych swojego żądania.

W ocenie Sądu powód nie wykazał faktu istnienia swojej wierzytelności, ograniczając się jedynie do wskazania, że pozwanego łączyła z poprzednikiem prawnym powoda umowa, a pozwany nie dokonał zapłaty za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez poprzednika prawnego powoda oraz nie wykonał zobowiązania niepieniężnego wskazanego w tej umowie. Jako dowód na powyższe powód przedłożył umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 17 kwietnia 2007 r. oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 11 grudnia 2008 r., w treści którego wskazane zostały żądane przez niego kwoty. Z dokumentów tych w żaden sposób nie wynika jednakże ani fakt powstania po stronie pozwanego zaległości w regulowaniu opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych, ani fakt niewykonania przez pozwanego zobowiązania niepieniężnego określonego w tej umowie. Z przedłożonej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynika wprawdzie obowiązek uiszczenia przez pozwanego opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych oraz obowiązek uiszczenia opłaty specjalnej za niedotrzymanie warunków umowy w wysokości 1.000,00 zł, jednakże obowiązki te nie przekładają się automatycznie na fakt, iż pozwany opłat tych nie uiszczał w jakiegokolwiek części. Powód natomiast w żaden inny sposób nie wykazał, aby po stronie pozwanego powstały zaległości z tego tytułu, co pozwany kwestionował. Powód również w ogóle nie wykazał, w jaki sposób i na jakiej podstawie wyliczone zostały poszczególne żądane przez niego kwoty. Powód nie przedłożył bowiem faktur, z których wynikałyby dochodzone należności z tytułu opłat za korzystanie z usług telekomunikacyjnych ani wskazywanej w pozwie noty obciążeniowej, na podstawie których to dokumentów możliwe byłoby ustalenie, z jakiego tytułu i czy zasadnie opłaty te zostały naliczone. Powód nie przedłożył też Warunków umowy i Regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych (...) z dnia 19 września 2005 r. (wskazanych w treści umowy), z których to dokumentów mogłoby wynikać uprawnienie do naliczenia żądanych kwoty, w szczególności żądanej kwoty z tytułu niewykonania przez pozwanego zobowiązania niepieniężnego wskazanego w umowie.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że powód nie podołał obowiązkowi udowodnienia istnienia swojego roszczenia względem pozwanego, a ponadto nie wykazał również jego wysokości. Powództwo nie zasługiwało zatem na uwzględnienie.

Wskazać jeszcze należy, że wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu w zakresie nieprzedstawienia przez powoda faktur i noty obciążeniowej, z których miałyby wynikać roszczenia powoda, Sąd w trakcie procesu umożliwił powodowi złożenie dokumentów źródłowych w postaci faktur i not obciążeniowych i zobowiązał powoda do przedłożenia tych dokumentów w terminie 10 dni pod rygorem skutków prawnych wynikających z art. 233 § 2 k.p.c. W odpowiedzi na to zobowiązanie powód wskazał, że zwrócił się do poprzedniego wierzyciela o przesłanie przedmiotowych dokumentów, jednak ich nie otrzymał w terminie zakreślonym przez Sąd, w związku z czym wniósł o przedłużenie terminu do ich złożenia i jednocześnie oświadczył, że złoży te dokumenty niezwłocznie po ich otrzymaniu od poprzedniego wierzyciela. Sąd nie uwzględnił tego wniosku powoda uznając, że wynikający z art. 6 k.c. obowiązek wykazania przez powoda zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia obliuguje go do należytego przygotowania się do wytoczenia powództwa, w tym przygotowania (zgromadzenia) dokumentów, z których wynika dochodzone roszczenie. Tak więc to powoda obciąża fakt, iż wnosząc pozew przeciwko pozwanemu w 2010 r., a następnie składając odpowiedź na sprzeciw pozwanego w 2017 r., nie uzyskał od pierwotnego wierzyciela pełnej dokumentacji dotyczącej dochodzonego roszczenia, w tym w szczególności dokumentów księgowych, z których roszczenie to miałyby wynikać. Wskazać również należy, że to nie do Sądu, lecz do powoda należy gromadzenie materiału dowodowego wykazującego zasadność jego roszczenia, zaś rzeczą Sądu jest jedynie ocena tego materiału przedstawionego przez powoda, tak więc w okolicznościach niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania wskazywany przez powoda przepis art. 248 § 1 k.p.c. Nadmienić przy tym należy, że do zamknięcia rozprawy powód nie przedłożył przedmiotowych dokumentów.

W związku z tym, że powód nie przedłożył dowodów w postaci dokumentów, na podstawie których dochodzi roszczenia, Sąd nie mógł ocenić i zweryfikować zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego. Nadmienić tylko trzeba, że do roszczenia powoda jako roszczenia związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej zastosowanie ma trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c. Wymagalność roszczenia powoda, od daty której rozpoczął się bieg ww. terminu przedawnienia, nastąpiłaby w dniu następnym po terminie płatności określonym w każdej z faktur oraz nocie obciążeniowej, na które powód powoływał się w pozwie. Gdyby przyjąć, że faktury i nota były rzeczywiście wystawione i to w datach podanych przez powoda, to przedawnienie nastąpiłoby

odpowiednio w dniach 4 maja 2007 r. (faktura nr (...)), 3 czerwca 2007 r. (faktura nr (...)) i 27 lipca 2007 r. (nota obciążeniowa nr (...)). Pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony do Sądu w dniu 2 stycznia 2010 r., a więc przed upływem biegu trzyletniego okresu przedawnienia, czyli odpowiednio przed dniem 4 maja 2010 r., 3 czerwca 2010 r. i 27 lipca 2010 r. przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda dotyczące terminów płatności określonych w przedmiotowych dokumentach księgowych, których to dokumentów powód nie przedłożył.

Podsumowując, Sąd na podstawie art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1907) w zw. z art. 6 k.c. a contrario w zw. z art. 509 k.c. w pkt. I wyroku oddalił powództwo jako nieudowodnione w całości.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i obciążył nimi powoda, jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie, uznając je za uiszczone w całości